

ЕДИН
ОТ НАС
ЛЪЖЕ

Карън Макменъс

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Настоящата творба представлява художествено произведение. Имената, героите, местата и случките в нея или са плод на въображението на авторката, или се използват във фиктивен контекст. Всякакви прилики с истински лица, събития и места са напълно случайни.

Оригинално заглавие *One of Us is Lying*
Copyright © 2017 by Karen M. McManus
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
Редактор Радомир Мирчев
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2140-6

**На Джак,
който винаги ме размива**

ЧАСТ ПЪРВА

РАЗВАЛЕН ТЕЛЕФОН

ГЛАВА ПЪРВА

БРОНУИН

Понеделник, 24 септември, 14:55 ч.

Публично разпространение на домашно порно. Възможна бременност. Две скандални изневери. А това бяха новините само от тази седмица. Ако човек следеше събитията в гимназия „Бейвю“ само чрез клюкарското мобилно приложение на Саймън Келехер, би се зачудил как на учениците изобщо им остава време да влязат в класната стая.

– Стара история, Бронуин – долетя глас иззад рамото ми. – Чакай само да видиш утрешния пост.

По дяволите. Мразех, когато някой ме излови, че чета „Истината“ – особено когато този някой беше самият ѝ създател. Скрих телефона и затръшнах вратата на шкафчето си.

– Чий живот планираш да съсипеш сега, Саймън?

Саймън тръгна редом с мен, докато си проправях път през потока ученици, запътили се към изхода.

– Услуга в полза на обществеността – каза той, като махна с ръка небрежно. – Ти помагаш с уроците на Реджи Кроули, нали? Не би ли предпочела да беше осведомена, че той има камера в спалнята си?

Не си направих труда да отговоря. Да припаря до стаята на вечно напушения Реджи Кроули беше също толкова вероятно за мен, колкото беше вероятно за Саймън да си отгледа съвест.

– И без това хората сами си го просят. Ако не лъжеха и не мамеха, щях да остана без работа.

Той ме измери със студени си сини очи, докато ускорявах крачка, и добави:

– Закъде си се разбързала? Пак ли ще се покриваш с лаври от извънкласни занимания?

Щеше ми се. Сякаш за да ме подразни, алармата на телефона ми иззвъня тъкмо в този момент. „Упражнения с „Математлетите“ в три следобед, кафе „Епок“, прочетох на екрана. Последва съобщение от един от другите членове на клуба: „Евън дойде“.

Естествено, че беше дошъл. Сладкият математик – словосъчетание, което далеч не беше толкова немислимо, за колкото повечето хора го смятаха – се появяваше сякаш само когато аз не можех.

– Не точно – казах на глас.

По принцип се опитвах да давам на Саймън колкото може по-малко информация – а напоследък внимавах още повече. Бутнахме зелените метални врати, които водеха към задното стълбище – границата между старата, мрачна сграда на гимназия „Бейвю“ и слънчевото, въздушно ново крило. С всяка година все повече заможни семейства се отказваха от борбата с високите финансови стандарти на Сан Диего и се преместваха на трийсет километра на изток оттам, в Бейвю, където за същите пари щяха да осигурят на децата си доста по-приятно училище – такова, чийто под не беше застлан с раздран балатум и чийто стени не бяха осяяни със съмнителни петна.

Саймън продължаваше да ме следва по петите, когато пристигнах пред лабораторията на господин Ейвъри на третия етаж, и аз се завъртях към него, скръстила ръце.

– Ти нямаш ли си работа?

– Да. Наказан съм тук – отвърна той и зачака да кажа нещо.

Когато вместо това хванах бравата на вратата, той избухна в смях.

– Ти се бързикаш. И теб ли те наказаха? За какво?

– За престъпление, което не съм извършила – промърморих и отворих вратата рязко.

Вътре вече седяха трима ученици. Спрях за миг и ги огледах. Не очаквах да видя тези лица. С изключение на едно.

Нейт Маколи наклони стола си назад и ми се подсмихна.

– Да не си се загубила? Тук е стаята за наказания, не на ученическия съвет.

Е, Нейт знаеше това по-добре от всеки друг. Още от пети клас насам започна да се забърква в неприятности – горе-долу по същото време, когато си говорихме за последно. Според училищния ключарник в момента на него и на още неколцина от най-светлите умове на „Бейвю“ беше поставен изпитателен срок заради... нещо. Може би шофиране в нетрезво състояние, а може би пласиране на дрога. Той беше прословут снабдител, макар и сведенията ми по въпроса да бяха от втора ръка.

– Спести си коментарите – обади се господин Ейвъри, отбеляза си нещо на един лист и затвори вратата след Саймън.

Високите арки на прозорците се редяха по задната стена на помещението, а ярките слънчеви лъчи огряваха пода. От игрището зад паркинга долу долиташе далечният шум от поредната тренировка по ръгби.

Настаних се на едно от местата, а Купър Клей, стиснал в ръка смачкано парче хартия като бейзболна топка, прошепна: „Ей, Ади!“ и я метна към момичето, седнало срещу него. Ади Прентис примигна, усмихна се несигурно и остави топката да падне на пода.

Стрелките на часовника в класната стая бавно отброяваха минутите до три часа, а аз следях напредъка им с чувство на безсилие пред несправедливостта. Изобщо не трябваше да *бъ*да тук. Трябваше да съм в кафе „Епок“ и да флиртувам нескопосано с Евън Нийман над някое диференциално уравнение.

Господин Ейвъри беше от типа преподаватели, които първо раздават наказанията, а после задават въпросите – като „после“ всъщност най-често означаваше „никога“, – но може би още имах някакъв шанс да променя решението му. Прочистих гърло и понечих да вдигна ръка, когато забелязах как Нейт се ухилва още по-широко.

– Господин Ейвъри, телефонът, който намерихте, не беше моят. Изобщо не знам как се е озовал в раницата ми. Този е моят – казах аз и размахвах айфона си, снабден с пъпешовооранжев калъф.

Сериозно, човек трябваше да е напълно откачил, за да си донесе телефона в лабораторията на господин Ейвъри. Той строго забраняваше използването на такива и прекарваше първите десет минути от всеки час в ровене из чантите ни, сякаш беше началник летищна охрана, забелязал имената ни в черния списък на опасните лица. Затова си бях оставила айфона в шкафчето както винаги.

– И ти ли? – попита Ади и се завъртя към мен така рязко, че русата ѝ коса се разпиля над рамото ѝ като в реклама на шампоан. Сигурно се беше наложило да я отделят от гаджето ѝ по оперативен път, за да се появи тук самичка. – И у мен имаше някакъв чужд телефон.

– И при мен – обади се Купър.

Южняшкият му акцент го караше да провлачва „е“-то. Дватама с Ади си размениха изненадани погледи, а аз се зачудих как може да не са забелязали това по-рано, след като движеха в една и съща групичка. Може би свръхпопулярните хора си имаха по-важна работа от това да обсъждат нечестно наложените им наказания.

– Някой ни е свил номер! – наведе се Саймън напред, като опря лакти на чина, готов да се нахвърли на сочната нова клюка. Обходи с очи лицата ни, скупчени в средата на иначе празната класна стая, и накрая спря поглед на Нейт. – Защо му е на някого да прати в стаята за наказания група ученици, повечето от които са с безупречни досиета? На мен ми звучи като нещо, което би било забавно на, хм, да видим... на някого, който и без това виси все тук.

Погледнах към Нейт, но не успях да си го представя. Да нагласи нещата така, би му коствало доста усилия, а всичко у Нейт – от чорлавата му тъмна коса до протритото кожено яке – направо крещеше „не си давам зор за нищо“. Или по-скоро го смотаваше между две прозевки. Той отвърна на погледа ми, но нищо не каза. Само наклони стола си още по-назад. Още милиметър и щеше да се стовари по гръб.

Купър изпъна рамене, а върху лицето му, достойно за Капитан Америка, падна сянка на объркване.

– Чакай малко. Мислех, че просто е станала някаква грешка, но ако на всички ни се е случило едно и също, значи това е нечия тъпа представа за шега. А аз си изпускам *тренировката по бейзбол* заради нея.

Каза го с такъв тон, сякаш беше сърдечен хирург, на когото са попречили да извърши животоспасяваща операция.

Господин Ейвъри подбели очи.

– Запазете си конспиративните теории за друг учител. Изобщо няма да се хвана. Знаете много добре за правилото, което забранява телефоните в класната стая, и го нарушихте.

После хвърли особено кисел поглед на Саймън. Учителите знаеха за съществуването на „Истината“, но не можеха да направят кой знае какво по въпроса. Саймън не използваше цели имена, само инициали, и внимаваше да не споменава в прав текст училището.

– А сега слушайте. Ще останете тук до четири. Искам всеки от вас да напише есе в рамките на петстотин думи, в което да опише как модерните технологии съсипват американските училища. Всеки, който не изпълни задачата си, ще получи още едно наказание утре.

– С какво да пишем? – попита Ади. – Тук няма компютри.

В повечето класни стаи имаше лаптопи, но господин Ейвъри – който изглеждаше така, сякаш би трябвало да се е пенсиониран още преди десетилетие – беше един от малкото учители, които държаха да се противопоставят на това.

Той се приближи към чина, където седеше Ади, и потупа по ъгълчето един блок с жълти страници на редове. Пред всеки от нас беше оставен по един такъв.

– Потопете се в магията на ръкописа. Едно вече изгубено изкуство.

Красивото сърцевидно лице на Ади доби изражение на дълбоко объркване.

– Но как да разберам дали сме написали необходимите петстотин думи?

– Ще броите – отсеке господин Ейвъри, после сведе поглед към телефона, който все още държаш, и добави: – А това го дайте на мен, госпожице Рохас.

– Не ви ли прави впечатление, че конфискувате телефона ми за втори път? Наистина ли смятате, че бих могла да имам два? – попитах аз. Нейт се усмихна, но за толкова кратко, че едва не пропуснах да го забележа. – Господин Ейвъри, наистина смятам, че някой ни е

изиграл шега.

Побелелите мустаци на учителя потрепнаха от досада и той протегна ръка нетърпеливо.

– *Телефона*, госпожице Рохас. Освен ако нямате желание да посетите тази стая и утре.

Подадох му айфона с въздишка, а той огледа останалите с неодобрение.

– Телефоните, които конфискувах по-рано, са на бюрото ми. Ще си ги получите, когато наказанието ви изтече.

Ади и Купър се спогледаха развеселено – сигурно защото истинските им телефони вече си бяха в раниците им.

Господин Ейвъри метна телефона ми в едно чекмедже, седна зад учителското бюро и отвори някаква книга, явно с намерението да не ни обръща повече внимание през следващия час. Извадих една химикалка, потупах с нея по жълтите листа и се замислих над задачата. Господин Ейвъри сериозно ли смяташе, че технологиите съсипват училищата? Доста генерален извод като за един случай с няколко вмъкнати скришом телефона. Може би беше уловка и той всъщност искаше да оборим тезата, вместо да се съгласим с нея.

Хвърлих поглед на Нейт, който се беше навел над листа си и с едри печатни букви изписваше думите „Компютрите са гадни“ отново и отново.

Може би се тревожех излишно много.

КУПЪР

Понеделник, 24 септември, 15:05 ч.

Само след минути китката вече ме болеше. Жалка история, да – но не можех да си спомня кога за последно бях писал нещо на ръка. Плюс това пишех с дясната, което продължаваше да ми се струва неестествено – независимо от годините, прекарани в упражнения. Баща ми настоя да се науча да пиша с дясната ръка във втори клас, след като за пръв път ме видя да хвърлям топка. „Левачката ти е златна – каза ми. – Не я хаби за глупости, дето нямат значение.“ Което според неговите разбирания означаваше всичко освен хвърлянето на бейзбол-

на топка.

Оттогава започна да ме нарича „Купърстаун“ – като музея на звездите бейзболисти. Малкото безобиден родителски натиск над едно осемгодишно хлапе вършеше чудеса.

Саймън се пресегна към раницата си и започна да рови из нея, като разкопчаваше всеки джоб поред. Накрая я вдигна в скута си и надникна вътре.

– Къде, по дяволите, ми е бутилката за вода?

– Без приказки, господин Келехер – скастри го господин Ейвъри, без да вдига поглед.

– Знам, ама бутилката ми за вода е изчезнала, а съм жаден.

Господин Ейвъри посочи към мивката в дъното на стаята, отрупана с мензури и колби.

– Иди си сипи. Тихо.

Саймън стана, взе си чаша от купчината на плота и я напълни с вода от мивката. После се върна на мястото си и я остави на чина, но усърдното писане на Нейт явно привлече вниманието му.

– Човек – заговори Саймън, като подритна с кеца си единия крак на чина на Нейт. – Сериозно. Ти ли остави ония телефони в раниците ни? На майтап?

Сега вече господин Ейвъри вдигна поглед, свъсил вежди.

– Казах „тихо“, господин Келехер.

Нейт се облегна назад на стола и скръсти ръце.

– Защо ми е да го правя?

Саймън сви рамене.

– Защо ти е да правиш нещата, дето си ги правиш? За да си имаш компания за каквото там си оплескал тоя ден, предполагам?

– Още една дума от когото и да било от вас, и ще ви дам наказание и за утре – предупреди господин Ейвъри.

Саймън отвори уста въпреки това – но преди да успее да каже нещо, отвън се разнесе остро свирене на гуми и оглушителният трясък на коли, сблъскали се една с друга. Ади възкликна изненадано, а аз се вкопчих в чина, сякаш някой беше ударил собствената ми кола, докато карам. Нейт, явно доволен от възможността да се измъкне от сегашното положение, пръв скочи на крака, втурна се към прозореца и попита:

– Кой би се треснал точно на паркинга на училището?

Бронуин погледна към господин Ейвъри, сякаш го молеше за позволение да стане, и когато го видя да се насочва към прозореца, също се отправи натам. Ади я последва и аз самият най-после се измъкнах иззад чина. Облегнах се на перваза, за да погледна навън, а Саймън застана до мен и изпръхтя подигравателно, след като огледа сценката долу.

Две коли – една по-стара и червена, а другата сива, без отличителни белези – се бяха блъснали под прав ъгъл. Продължихме да ги зяпаме безмълвно, докато господин Ейвъри не въздъхна раздражено и не каза:

– Най-добре да проверя дали няма пострадали.

Обходи всички ни с поглед и се съсредоточи върху Бронуин като най-надеждната от групичката.

– Госпожице Рохас, следете за реда в стаята, докато не се върна.

– Добре – отвърна Бронуин и хвърли нервен поглед на Нейт.

Останахме пред прозореца, загледани в колите долу, но преди откън да се появи господин Ейвъри или някой от останалите учители, и двете коли запалиха отново и изчезнаха от паркинга.

– Е, доста разочароваща развръзка – заяви Саймън, върна се обратно при чина си и взе чашата си с вода.

Вместо да седне на мястото си обаче, се насочи с лениви крачки към предната част на стаята и се загледа в окачения на стената плакат с Менделеевата таблица. Отвори вратата и проточи врат в коридора, сякаш се готвеше да си тръгне, но после се обърна и вдигна чашата като за тост.

– Някой друг да иска вода?

– Аз искам – обади се Ади и се настани пак на стола си.

– Вземи си сама, принцесо – подсмихна се Саймън. Ади подбели очи и остана на мястото си, а Саймън се облегна на бюрото на господин Ейвъри. – От празненството по случай откриването на годината си принцеса и буквално, нали така? Как ще си уплътняваш времето сега? Има доста време до абитуриентския бал.

Ади ме погледна, без да отговори. Не я обвинявах. Когато темата опреше до приятелите ни, потокът на мисълта на Саймън никога не водеше към нещо хубаво. Държеше се така, сякаш не му пукаше

дали е популярен, или не, но когато дадох титла и на него на бала в края на миналата година, се държа доста самодоволно. Още не съм сигурен как успя да си спечели място сред наградените – освен ако не си беше купил гласове с обещанието да си трае за някоя тайна.

На празненството миналата седмица обаче дори не споменаха името му на сцената. Избраха мен за крал и затова може би аз бях следващият в списъка на хората, които да торموзи – или каквото там си беше наумил.

– Какво искаш да кажеш, Саймън? – попитах аз и седнах до Ади.

Не можеше да се каже, че с нея сме близки приятели, но донякъде изпитвах желанието да я защитавам. Тя излизаше с най-добрия ми приятел от първата ни година в гимназията досега и беше симпатично момиче. Освен това не беше от типа хора, които умеят да отстояват своето пред такива като Саймън, които просто не знаеха кога да спрат.

– Тя е принцесата, ти си спортягата – каза той, след което посочи с брадичка към Бронуин, а после и към Нейт. – Ти си зубрачката, ти пък – непълнолетният престъпник. Всички сте като клиширани герои от някоя класическа тийнейджърска комедия.

– Ами ти? – обърна се към него Бронуин.

Досега стоеше до прозореца, но вече се върна на чина си и се настани върху него, скръстила крака и преметнала дългата си тъмна коса на опашка през едното рамо. Тази година някак се беше разхубавила. Имаше нови очила може би? Или по-дълга коса? Изведнъж беше започнала да се вписва в оная представа за секси зубърка с очилца.

– Аз съм всезнаещият разказвач – каза Саймън.

Веждите на Бронуин се повдигнаха иззад черната рамка на очилата ѝ.

– В тийнфилмите няма нищо такова.

– О, това може и да е така, скъпа Бронуин – отвърна Саймън, намигна ѝ и изпи водата си на един дъх. – Но в истинския живот има.

Тонът му беше някак зловещ и се зачудих дали не е успял да изрови някоя клюка за Бронуин, която да качи в глупашкото си приложение. Мразех го. Почти всички от компанията ми се бяха появявали в него в един или друг момент и понякога това им навличаше сериоз-

ни проблеми. Един от приятелите ми, Луис, скъса с приятелката си заради нещо, което Саймън беше написал. Може би твърдението, че се е забил с братовчедка ѝ, всъщност да бе вярно, но все пак не беше необходимо да се разгласяват такива неща. Слуховете, които се носеха из коридорите на училището, бяха предостатъчно.

А и честно казано, доста ме изнервяше мисълта, че Саймън може да напише нещо и за мен, ако си го навие на пръста.

Той вдигна чашата си и направи гримаса.

– Адски гаден вкус има.

Пусна я на земята, а аз подбелих очи на драматичното му изстъпление. Дори когато се свлече на пода, продължавах да си мисля, че се занася. Но после започна да хрипти.

Бронуин скочи първа на крака и след миг вече беше коленичила до него.

– Саймън – каза тя и го разтърси за рамото. – Добре ли си? Какво стана? Можеш ли да говориш?

В гласа ѝ, отначало само загрижен, постепенно се прокраднаха нотки на паника и това стигаше, за да ме накара да стана от мястото си. Но Нейт се оказа по-бърз – бутна ме настрани и клекна до Бронуин.

– Игла – каза ми той, докато оглеждаше тъмночервеното лице на Саймън. – Имаш ли игла?

Саймън закима отчаяно и вкопчи пръсти в гърлото си.

– Не... С безопасна игла ще стане ли?

Тръгнах да откачам иглата от раницата си, за да я подам на Нейт, мислейки, че му трябва нещо тънко, за да направи на Саймън спешна трахеотомия или нещо подобно. Нейт ме изгледа така, сякаш ми беше поникнала втора глава.

– Трябва ми инжекция. Адrenalинова инжекция – уточни той и зарови из раницата на Саймън. – Явно е получил алергична реакция.

Ади се изправи и обви ръце около тялото си мълчаливо. Бронуин се обърна към мен зачервена.

– Ще ида да намеря някой учител и ще се обадим на спешна помощ. Останете с него, разбрахте ли?

После грабна телефона си от чекмеджето на господин Ейвъри, излезе и се затича по коридора.

Клекнах до Саймън. Очите му сякаш се готвеха да изскочат от орбитите, устните му бяха посинели, а от гърлото му се изтръгваха ужасяващи звуци, сякаш се задушаваше. Нейт изсипа цялото съдържание на раницата му на пода и започна да рови из хаоса от учебници, листове хартия и дрехи.

– Саймън, къде държиш инжекцията? – попита той, докато отваряше с резки движения малкия преден джоб и измъкваше от него две химикалки и връзка ключове.

Но Саймън вече изобщо не беше в състояние да говори. Опрях потната си длан в рамото му – сякаш това би помогнало.

– Всичко е наред, всичко ще е наред. Ще повикаме помощ.

Усещах как гласът ми сякаш се забавя и сгъстява като сироп. Акцентът ми винаги си проличаваше най-много, когато бях под напрежение. Обърнах се към Нейт и попитах:

– Сигурен ли си, че не се е задавил?

Може би трябваше да му приложим техниката на Хаймлих, вместо да търсим някаква проклета инжекция.

Нейт не ми обърна внимание, а вместо това захвърли празната раница на Саймън, стовари юмрук в земята и кресна:

– Мамка му! Да не я носиш у себе си, Саймън? Саймън!

Очите на Саймън се подбелиха, докато Нейт ровеше из джобовете му. Така и не успя да намери нищо освен една смачкана носна кърпичка.

В далечината се зачу вой на сирени и господин Ейвъри и двама други учители нахлуха в лабораторията, следвани по петите от Броунин, опряла телефона на ухото си.

– Не можем да намерим инжекцията му – каза Нейт напрегнато и посочи към купчината вещи на пода.

Господин Ейвъри се втренчи в Саймън, зяпнал от ужас, в продължение на секунда. После се обърна към мен.

– Купър, в кабинета на медицинската сестра има адреналинови инжекции. Трябва да са оставени на някое видно място, с етикет. *Побързай!*

Хукнах по коридора, а звуците от стъпки иззад гърба ми заглъхнаха, когато стигнах до задното стълбище и отворих вратата със замах. Слязох по стъпалата, като ги прескачах по три наведнъж, озовах

се на първия етаж, проправих си път през няколко ученици, които още продължаваха да се мотаят из коридорите, и нахлух в кабинета на сестрата. Вратата беше открехната, но вътре нямаше никой.

Стаичката беше тясна, с болнична кушетка, поставена до прозореца, и голям сив шкаф, който се извисяваше от лявата ми страна. Огледах помещението и забелязах два бели панела, монтирани на стената, с надписани с червени букви капаци. На единия пишеше ДЕФИБРИЛАТОР ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ, а на другия – ЕПИНЕФРИН ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ. Дръпнах резето на втория с треперещи пръсти и отворих вратичката.

Вътре нямаше нищо.

Отворих другата кутия, в която имаше някакво пластмасово устройство с картинка на сърце. Нямаше как да е това, така че започнах да ровя из сивия шкаф и да вадя кутии с марля и аспириин. Не видях нищо, което да прилича на инжекция.

– Купър, намери ли ги? – нахлу в стаята госпожа Грейсън, една от учителките, които бяха дошли в лабораторията заедно с господин Ейвъри и Бронуин. Задъхваше се силно, притиснала длан към едната страна на стомаха си.

Махнах с ръка към празната кутия на стената.

– Би трябвало да бъдат тук, нали? Но не са.

– Провери в шкафа – настоя тя, без да обръща внимание на разпилените по пода кутии, които ясно показваха, че вече съм го направила.

Към нас се присъедини още един учител и тримата обърнахме кабинета с главата надолу. Сирените се приближаваха все повече и повече. Когато отворихме последното крило на шкафа, госпожа Грейсън обърса капките пот, които се стичаха по челото ѝ, с опакото на ръката си.

– Купър, съобщи на господин Ейвъри, че още не сме намерили нищо. Господин Контос и аз ще продължим да търсим.

Пристигнах в лабораторията на господин Ейвъри в същия момент, в който дойдоха парамедиците. Бяха трима, в тъмносини униформи – двама бутаха пред себе си дълга бяла носилка, а един бързаше напред, за да им проправа път през малката тълпа, която се беше струпала на входа. Изчаках, докато влязоха, и се вмъкнах след

тях. Господин Ейвъри се беше облегнал немощно на черната дъска. Жълтата му риза се беше измъкнала от колана.

– Не успяхме да намерим инжекциите – съобщих аз.

Той прокара трепереща ръка през отгънялата си бяла коса, докато единият парамедик биеше инжекция на Саймън. Другите двама го качиха на носилката.

– Бог да му е на помощ на това момче – прошепна господин Ейвъри по-скоро на себе си, отколкото на мен.

Ади беше застанала самичка встрани, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Отидох при нея и праметнах ръка през раменете ѝ, докато парамедиците обръщаха носилката на Саймън и го изнасяха в коридора.

– Може ли и вие да дойдете? – обърна се един от тях към господин Ейвъри.

Той кимна и ги последва навън. Стаята се опразни, като изключим един-двама явно разтърсени учители и нас – четиримата ученици, които бяхме наказани заедно със Саймън.

Оттогава бяха изтекли не повече от петнайсет минути, но ми се струваше, че са минали часове.

– По-добре ли е сега? – попита Ади със задавен глас.

Бронуин стисна телефона между дланите си, сякаш щеше да чете молитва с него. Нейт стоеше опрял ръце на кръста си и втренчен във вратата, през която пристигаха все повече учители и ученици.

– Съмнява ме – каза той.

ГЛАВА ВТОРА

АДИ

Понеделник, 24 септември, 15:25 ч.

Бронуин, Нейт и Купър бяха отишли да говорят с учителите, но аз нямах сили. Нуждаех се от Джейк. Извадих телефона си от чантата, за да му пиша, но ръцете ми трепереха твърде силно. Затова реших да му се обадя.

– Мило? – вдигна той на второто позвъняване, явно изненадан.

Нито един от двамата ни не си падаше особено по телефонните разговори. Приятелите ни – също. Понякога, когато телефонът на Джейк започваше да звъни, докато бяхме заедно, той го вдигаше и се шегуваше: „Какво пък е това „Входящо повикване“?“. Обикновено се оказваше, че го търси майка му.

Успях да промълвя само едно „Джейк“, преди да избухна в сълзи. Ръката на Купър все още беше праметната през раменете ми и това беше единствената причина да продължавам да се държа на крака. Плачех твърде силно, за да говоря, и Купър взе телефона от ръката ми.

– Хей, здрасти. Купър е – каза той с по-тежък от обикновено акцент. – Къде си?

Заслуша се за секунда-две, после продължи:

– Можеш ли да минеш да се видим пред училище? Стана... Случи се нещо. Ади е много разстроена. Не, не с нея... Саймън Келехер пострада зле в стаята за наказания. Взеха го с линейка и си нямаме идея дали ще се оправи.

Думите на Купър се сливаха една с друга като разтопен сладолед и едва успях да го разбера. Бронуин се обърна към най-близкия учител – госпожа Грейсън.

– Да останем ли? Можем ли да помогнем с нещо?

Госпожа Грейсън опипа нервно шията си с пръсти и отвърна:

– О, ами май няма с какво. Нали казахте всичко на парамедиците? Как Саймън... е изпил чаша вода и е изпаднал в криза?

Бронуин и Купър кимнаха едновременно.

– Толкова е странно – добави госпожа Грейсън. – Той е алергичен към фъстъци, разбира се, но... Сигурни ли сте, че не е излял нещо?

Купър ми подаде телефона и прокара ръка през късо подстриганата си пясъчноруса коса.

– Не мисля. Просто пийна малко вода и се свлече на земята.

– Може да е било нещо в обяда – предположи госпожа Грейсън. – Възможно е да е имал забавена реакция.

Огледа се и погледът ѝ падна на чашата на Саймън, която се търкаляше по пода.

– Май ще е по-добре да я приберем на сигурно място – каза тя, подмина Бронуин и отиде да я вдигне. – Може да поискат да я погледнат после.

– Искам да си ида – намесих се аз и обърсах вадичките сълзи от бузите си.

Нямаше да мога да понеса и минута повече в тази стая.

– Може ли да ѝ помогна? – попита Купър и госпожа Грейсън кимна. – Да се върна ли после?

– Не, Купър, няма нужда. Сигурна съм, че ако потрябва, ще пратят някого да ви повика. Приберете се у дома да се поуспокоите. Саймън е в добри ръце.

Наведе се към нас и допълни с по-мек глас:

– Толкова много съжалявам. Трябва да е било ужасно.

Но гледаше най-вече Купър. Нямаше и една учителка в „Бейвю“,

способна да устои на очарованието му. Той продължи да ме прегръща леко с една ръка, докато излизахме. Приятно беше. Нямах братя, но си представях, че биха ме подкрепяли по този начин, ако имах. На Джейк не би му харесало, ако някой друг от приятелите му се държеше така свойски с мен, но срещу Купър нямаше да възрази. Той беше джентълмен. Облегнах се на него, докато минавахме покрай плакатите за празненството миналата седмица, които отговорниците по извънкласните дейности още не бяха свалили. Купър бутна предната врата, а пред училище, слава богу, ни чакаше Джейк.

Отпуснах се немощно в ръцете му и за секунда сякаш всичко беше наред. Никога нямаше да забравя кога видях Джейк за първи път, щом дойдох в това училище: носеше шини и на двата реда зъби и още не беше нито висок, нито широкоплещест, но само един поглед към трапчинките и сините му като лятно небе очи беше достатъчен, за да бъде *сигурна*. Той беше единственият за мен. Това, че впоследствие стана толкова красив, беше просто бонус.

Галеше ме по косата, докато Купър му разказваше какво се е случило.

– Господи, Адс – възкликна Джейк. – Ужасно е. Хайде, ще те изпратя до вас.

Купър си тръгна сам и изведнъж съжалих, че не направих нещо повече за него. По гласа му си личеше, че е също толкова разтърсен от случилото се, колкото мен – просто го прикриваше по-успешно. Но Купър беше момче на място. Всички знаеха, че може да се справи с каквото и да било. Гаджето му Кийли беше една от най-добрите ми приятелки – от онези момичета, на които всичко им се удаваше. Тя щеше да знае точно как да му помогне. Щеше да се справи много по-добре от мен.

Настаних се в колата на Джейк и зарях поглед през прозореца към шеметно прелитащите сгради – той караше малко по-бързо, отколкото трябваше. Живеех само на километър и половина от училище, затова не пъгувахме дълго, но използвах времето да се подготвя вътрешно за реакцията на майка ми – сигурна бях, че вече е разбрала. Източниците, от които се осведомяваше за последните новини, бяха загадъчни, но безпогрешни. И наистина, когато пристигнахме и Джейк паркира до къщата, тя вече стоеше на предната веранда. Мо-

жех да прочета настроението по лицето ѝ, въпреки че ботоксът отдавна беше притъпил израженията на емоциите ѝ.

Изваках, докато Джейк отвори вратата ми, слязох от колата и се наместих под праметнатата през раменете ми ръка, както винаги. Голямата ми сестра Аштън обичаше да се шегува, че съм като един от онези морски жълъди, които биха загинали без животното, към което са се прилепили. Всъщност изобщо не беше смешно.

– Аделайд! – възкликна майка ми с театрална загриженост, простря ръка към нас, докато се качвахме по стълбите, и ме погали по свободната длан. – Разкажи ми какво се случи.

Не исках. Особено в присъствието на гаджето ѝ, което се спотайваше на прага зад нея и се преструваше на истински загрижено, докато всъщност единствената причина за интереса му беше най-обикновено любопитство. Джъстин беше с дванайсет години по-млад от майка ми, което означаваше, че е с пет години по-млад от втория ѝ съпруг и с петнайсет по-млад от баща ми. Както беше тръгнало, Джейк можеше да се окаже следващият.

– Всичко е наред – промърморих и се шумгнах вътре покрай тях. – Добре съм.

– Здравейте, госпожо Калауей – поздрави Джейк майка ми, която използваше името на втория си съпруг вместо това на баща ми. – Ще кача Ади в стаята ѝ. Беше наистина ужасно. Ще ви разкажа после, след като я поуспокоя.

Винаги ме изумяваше колко свободно си говореше той с нея – сякаш бяха връстници. Майка ми, от своя страна, смяташе, че Джейк е прекалено добър за мен. Повтаряше ми го още от втората ми година в гимназията насам – периода, когато той се разхубави страшно много, а аз си останах същата. Когато бяхме малки, записваше мен и Аштън за участие в разни конкурси за красота, а резултатът и за двете ни винаги беше един и същ: втора подгласничка. На празненството по случай началото на годината ме бяха обявили за принцеса, не за кралица. Не беше зле, но и не беше достатъчно да привлечеш и задържиш някого от онези мъже, които да се грижат за теб цял живот.

Нямах спомен това някога да е било обявявано като цел или нещо такова, но знаехме, че именно това се очаква от нас. Майка ми се бе-

ше провалила в тази задача. Аштън също се проваляше – беше женена от две години за мъж, който не беше успял да завърши следването си като юрист и който почти не ѝ обръщаше внимание. Имаше нещо в нас, жените от семейство Прентис, което пречеше на хората да се задържат за постоянно до нас.

– Извинявай – промърморих на Джейк, докато се качвахме по стълбите. – Не се справих добре със ситуацията. Трябваше да видиш Бронуин и Купър. Бяха страхотни. А Нейт – о, господи! Никога не ми беше минавало през ум, че ще видя Нейт Маколи да действа така съобразително по време на криза. Аз бях единствената, която се оказа безполезна.

– Шшшт, не говори така – прошепна Джейк в косата ми. – Не е вярно.

Каза го с категоричен тон, защото винаги виждаше най-доброто в мен. Нямах представа какво щях да правя, ако това се променеше някога.

НЕЙТ

Понеделник, 24 септември, 16:00 ч.

Когато пристигнахме с Бронуин на паркинга, беше почти празен и двамата се поколебахме за миг, застанали пред вратата. Познавах Бронуин, откакто бяхме в детската градина – като се изключат няколкото години преди гимназията, когато бяхме в различни училища, – но не можеше да се каже, че сме приятели. И все пак не ми беше странно да стои до мен. Присъствието ѝ ми действаше почти утешително след ужаса в лабораторията.

Тя вдигна глава, сякаш току-що се беше събудила.

– Не дойдох дотук с колата – промърмори тя. – Бях се уговорила да ме закарат. До кафе „Енок“.

Имаше нещо особено в начина, по който го каза – сякаш този детайл беше важен и имаше още нещо, което не споделя на глас.

Аз също си имах делова уговорка, но вероятно не беше моментът да го споменавам.

– Искаш ли да те закарам?

Бронуин проследи погледа ми до мотора, който бях паркирал встрани.

– Ти сериозно ли? Не бих се качила на тая катафалка, ако ще да ми платиш. Знаеш ли какви са статистиките за катастрофите с летален изход? Не е шега работа.

Изглеждаше готова да извади таблицата с цифрите и да започне да ми разяснява.

– Както щеш – отвърнах.

Трябваше да я оставя и да се прибера у дома, но още не бях готов да се върна *там*. Облегнах се на стената на сградата и извадих от джоба на якето си малко метално шишенце с бърбън. Развих капачката и го протегнах към Бронуин.

– Искаш ли една глътка?

Тя скръсти ръце на гърдите си.

– Шегуваш ли се? Това ли ти е гениалната идея – да пиеш, преди да се качиш на тоя метален звяр? И то на територията на училището?

– Много забавна компания си, да знаеш – отговорих.

Всъщност не пиех толкова много; бях взел бутилката от баща ми тази сутрин, а после напълно бях забравил за нея. Но имаше нещо удовлетворяващо в това да дразниш Бронуин.

Тъкмо се готвех да пъкна шишето обратно в джоба си, когато тя свъси вежди и протегна длан към мен.

– По дяволите, защо пък не!

Облегна се тежко на червената тухлена стена зад мен и започна да се свлича по нея, докато накрая не седна на земята. Не бях сигурен защо, но изведнъж си спомних за първи клас, когато с Бронуин посещавахме едно и също католическо училище. Преди животът ми да отиде на кино. Всички момичета бяха длъжни да ходят там с униформи с плисирани поли и в момента тя носеше подобна. Когато скръсти крака, платът се набра нагоре по бедрата ѝ. Гледката си я биваше.

Пи от бутилката изненадващо дълго.

– Какво. Изобщо. Се. Случи?

Седнах до нея, взех бутилката и я оставих на земята между двама ни.

– Представа си нямам.

– Изглеждаше, сякаш е на път да умре – каза Бронуин. Ръката ѝ трепереше така силно, когато отново взе бутилката, че металът изтрака в земята. – Не мислиш ли?

– Да – казах, а тя отпи още веднъж и направи гримаса.

– Горкият Купър – продължи тя. – Звучеше така, сякаш вчера се е преместил тук от глухата провинция. Акцентът му винаги се проявява, когато е изнервен.

– За него не знам, но онази... Как ѝ беше името... Тя беше съвсем безполезна.

– Ади – каза тя и ме бутна леко с рамо. – Вземи да го запомниш.

– Защо?

Не можех да се сетя и за една основателна причина. Почти не бях разговарял с нея преди днес и вероятно надали щяхме да говорим пак. Бях сигурен, че и двамата не бихме имали нищо против. Познавах момичетата като нея – глави, напълно изпразнени от мисъл, като се изключеше гаджето им и каквато там дребна интрига бяха забъркали с приятелките си тази седмица. Доста беше сладка наистина, но като се изключи това, нямаше какво да предложи на света.

– Защото преживяхме нещо ужасно травмиращо заедно – заяви Бронуин, сякаш това слагаше точка на въпроса.

– Доста правила имаш, а?

Бях забравил колко *уморителна* е тя. Още в началното училище ми направи впечатление, че едновременно се занимава с толкова много неща, които биха се сторили непосилни за обикновен човек. Опитваше се да участва във всички възможни извънкласни дейности, да организира нови, към които да се присъединяват останалите, и на всичкото отгоре заемаше лидерската позиция във всички тях.

Но поне не беше скучна. Това ѝ го признавах.

Седяхме потънали в мълчание и наблюдавахме как последните коли изчезват от паркинга, а Бронуин надигаше бутилката от време на време. Когато най-накрая ѝ я взех, се учудих колко е лека. Съмнявах се, че Бронуин е свикнала на твърд алкохол. Изглеждаше по-скоро от типа момичета, които биха пили подсладени, разводнени коктейли. Ако изобщо пиеха нещо алкохолно.

Прибрах бутилката в джоба си, а тя ме подръпна леко за ръкава.

– Знаеш ли, мислех да ти го кажа по-рано, но ние двамата... нали знаеш... не сме...

Гласът ѝ заглъхна, но пръстите ѝ останаха опрени в ръката ми.

– Кажи – подканих я аз. – Няма проблеми. И съжалявам за чичо ти.

– Тя сигурно много ти липсва.

Не ми се говореше за майка ми.

– Доста бързо пристигна линейката преди малко, а?

Бронуин се изчерви леко и отдръпна ръка, но не каза нищо отнoсно бързата смяна на темата.

– Откъде знаеше какво трябва да направиш? Със Саймън?

Свих рамене.

– Всички знаят, че е алергичен към фъстъци. Така се прави.

– Не знаех за инжекцията – каза тя и изпръхтя от смях. – А Купър да ти даде безопасна игла! Сякаш щеше да му захванеш дрехите или нещо такова. Боже мой.

Отпусна глава назад така рязко, че я удари в тухлената стена, и за момент се зачудих дали не се е наранила сериозно.

– Трябва да си вървя къщи. Нищо полезно не вършим тук.

– Предложението ми да те закарам още важи.

Не очаквах да приеме, но тя отвърна:

– Защо пък не?!

После протегна ръка да ѝ помогна да стане и леко залитна. Не смятах, че алкохолът ще я хване едва след петнайсет минути, но може би бях подценил колко лесно може да се напие някой неопитен като нея. Май трябваше да ѝ взема бутилката по-рано.

– Къде живееш? – попитах, като се настаних на седалката и пъгнах ключа.

– Улица „Торндайк“. На няколко километра оттук. След центъра – като стигнеш „Старбъкс“, завиваш вляво към „Стоун Вали Теръс“.

Богаташкият квартал. Естествено. Обикновено не качвах други хора на мотора и няхах втора каска, затова ѝ дадох моята. Тя я взе, а аз се насилих да отклоня поглед от голата кожа на бедрото ѝ, когато се качи зад мен и подгъхна пола между краката си. Вкопчи се в кръста ми прекалено силно, но не казах нищо по въпроса.

– Карай бавно, става ли? – помоли ме нервно, докато палех двигателя.

С удоволствие бих я подразнил пак, но потеглих от паркинга със скорост, наполовина на обичайната. И макар да не смятах, че е възможно, тя някак си успя да ме стисне още по-силно. Потеглихме на път така, както беше опряла главата си с каската на гърба ми, и бих се обзаложил на хиляда долара – ако ги имах, – че стискаше здраво очи чак докато не стигнахме до улицата пред къщата ѝ.

Изглеждаше горе-долу така, както бях очаквал – огромна постройка във викториански стил, с просторна ливада, пълна с декоративни цветя и дървета. На пътеката към гаража беше паркиран джип „Волво“, до който моят мотор – който някой великодушен човек вероятно би нарекъл „класически“ модел – изглеждаше също толкова нелепо, колкото навярно изглеждаше Брунуин до мен. Същинска илюстрация на израза „напълно несъвместими“.

Брунуин слезе и направи опит да откопчае каската. Помогнах ѝ да я свали и разплетох едно кичурче коса, което се беше увило около каишката. Тя си пое дълбоко дъх и приглади полата си.

– Това беше направо ужасяващо – заяви, а в следващата секунда подскочи, стресната от звъна на някакъв телефон. – Къде е раницата ми?

– На гърба ти.

Тя я свали и измъкна бързешком телефона си от предния джоб.

– Ало? Да, мога... Да, Брунуин е. Какво... О, господи! Сигурни ли сте?

Раницата се изплъзна от ръката ѝ и падна на земята.

– Благодаря ви за обаждането.

Тя отпусна ръката, в която държеше телефона, и се втренчи в мен с разширени, неவிждащи очи.

– Нейт, той е починал – каза ми. – Саймън е мъртъв.

ЗА АВТОРКАТА

Карън Макменъс завършва с бакалавърска степен специалността „Английска филология“ в Колежа на Светия кръст и с магистърска степен – журналистика в Североизточния университет. Когато не работи или не пише в град Кеймбридж, Масачузетс, обича да пътува заедно със сина си. „Един от нас лъже“ е нейният дебютен роман. За да научите повече за нея, посетете нейния уебсайт – karenmcmanus.com, или профила ѝ в Туитър – @writerkmc.